

NAJBOLJI DRUGOVI

-O čao srećo- reče zavodljivim glasom.

Bila je žena u kasnim četrdesetim, ali još uvek poprilično zgodna. Uvek utegnuta, sredena, našminkana, možda čak i malo previše. I sada je bila u beloj majici sa dubokim dekolteom i uskim farmerkama. Nekada je delovalo kao da se previše trudi. Imala je zaista lepo lice. Godine se nisu previše pokazivale na njenom licu. Tek po koja sitna bora oko krupnih plavih očiju. Ipak oči su joj uvek bile nekako umorne i tužne. Život joj se ocrtavao na njima.

-Dobar dan, teta Nado- reče sa blagim osmehom na licu- Kako ste?

-Dobro lepi, ne mogu da se požalim. Mislim znaš mene. Ja sam uvek dobro. Čovek treba pozitivno da razmišlja. Ako ne misliš pozitivno džabe sve ostalo. Moraš početi od sebe. Ako ti sebi ne učiniš dan lepim kako možeš očekivati da bude lep.- pričala je brzo ne stjajući ni na sekund- Šta će biti za tebe danas?

-Samo cigare.

-Crveni Laki. Jel tako?

-Da, da- potvrđivao je i stavljao novac na pult.

-Dugački, tvrdi jel da?- reče uz široki kez na licu.

-Tako je.

-Vidiš kako znam. Pa sve ja znam. Moraš da znaš šta tvoje mušterije žele. To je ključ. Pogotovo ti, mislim nisi ti meni bilo ko, neki slučajni prolaznik sa ulice.- Reče uz zavodljivi osmeh dok mu je namignula. – Ipak si ti najbolji drug mog Nikole. Pa od malih nogu se družite. Baš ste nerazdvojni bili. Šteta što se više ne družite toliko.

-Da šteta. Kako je on? – upitao je, iako se već pokajao što je pitao. Znao je šta sledi.

-A pa super je. Baš mu je odlično. U Austriji je radi u jednoj velikoj privatnoj firmi kao menadžer. Baš je prezadovoljan. Plata mu je odlična. Firma mu plaća i apartman i ima novi službeni mercedes. Potpuno nov iz fabrike. Znaš nije tamo kao ovde. Tamo ako se trudiš i radiš i imaš šta i da pokažeš to se vrati. Umeju oni to da cene.

-Zar nije bio na kruzeru? Jel odustao od toga?

Na sekundu je zastala i samo nastavila- Da, odustao je. Znaš to je bilo samo nešto privremeno, da skupi novac. Mislim više kao usputna stanica. Proputuje malo svetom. Treba videti sveta. Nova mesta novi ljudi, nova iskustva. To je divno. Ja sam oduvek maštala o putovanjima. Da proputujem ceo svet.- Na trenutak je zastala zamišljeno i odsutno.- Znaš baš uvek pita za tebe. Da li te viđam i kako si. Puno te pozdravlja. Baš mu je žao što se ne čujete kao pre.

-Da, da možda bi trebalo da se čujemo nekad.-odgovorio je, zvučeći neubedljivo i sam sebi.

-Pa ovaj tempo života je naporan. Samo trčimo negde. Ne stiže se. Eto on po ceo dan radi. Toliko radi da i meni jedva uspe da se javi. Možda jednom mesečno. Jednostavno posao. Dan, noć. Nije to kao ovde. Tamo nema stajanja. Kažem ja njemu da bi trebalo da malo uspori, da se odmori, dođe ovde. Mada kaže da mu se ne vraća. Ima on tamo život svoj. Nemoj pogrešno da me shvatiš. Voleo bi on da vidi vas iz društva, ali jednostavno ima puno obaveza.

-Da jasno. Nije to lako siguran sam.

-Nije dušo, nikako. Ma to je skroz neki drugi tempo. Mislim teško je nama da i zamislimo. On je prezadovoljan stvarno. Baš ima sve tamo. Prosto se preporodio. Oduševljen je gradom. Berlin je njegov grad. Tako kaže uvek kada pričamo.- Nasmejala se- To je prava metropola. Mislim što bi se i vraćao u ovo selo ja kažem. Zaista nema potrebe. Tamo ima sve.

-Siguran sam da ima. Izvinite, ali moram da idem. Čekaju me u kolima.- Nespretno reče.

-A već ideš.- Na trenutak je izgledala tužno, ali odmah je vatila osmeh na lice i nastavila da čavrlja veselim tonom.- Baš mi je drago što sam te videla. I Nidži će biti jako drago. Reći ću mu kako si ga puno pozdravio i kako se uvek raspituješ za njega. Baš će se obradovati.

-Dovidenja teta Nado.

-Ćao lepi. Baš mi je drago što smo se ispričali. I Nikolici će biti drago.-govorila je ne skidajući osmeh sa lica.

Izašao je na ulicu iz male zagušljive radnjice i odmah otvorio kutiju. Izvukao je jednu cigaru i pripalio dok se laganim korakom uputio kući.

Njen Nikolica.- pomislio je- On i Nikola su bili drugovi u osnovnoj školi, igrali su fudbal zajedno i ponekad se vraćali zajedno iz škole. Kada su krenuli u srednju školu razišli su se kao što to nekada biva. Retko su se sretali. Javili bi se u prolazu i razmenili par reči.

Nikolu je poslednji put video pre četiri godine. Nikola je u Zabeli poslednje četiri godine, služi kaznu od četrdeset godina zbog ubistva petnaestogodišnje devojčice.